

ת"פ 25767/09/22 - ב"א נגד ע"א, ס"א

בית משפט השלום בירושלים

תפ"מ 25767-09-22 א' נ' א' ואח'

בפני	כבוד הרשם בכיר שי צרפתי
תובעת	ב"א
נגד	
נתבעים	1. ע"א 2. ס"א

החלטה

לפניי בקשה לביטול פסק דין בו נטען בין היתר כי בימ"ש זה חסר סמכות עניינית לדון.

ביום 8.11.22 נתן ביהמ"ש ע"י כב' הרש' הבכ' ון-קרפלד, פסק דין לפינוי מושכר בהעדר הגנה.

ביום 15.12.22 ניתנה ארכה להגשת בקשת הביטול, וביום 21.12.22 הוגשה בקשה לביטול פסק הדין. התובעת מתנגדת לבקשה.

ראשית אתייחס לטענת הנתבעים בדבר חוסר סמכות עניינית:

התובעת הינה אחות הנתבע 1. הנתבעת 2 היא אשתו והאפוטרופוס של הנתבע 1.

לטענת הנתבעים, מדובר בסכסוך משפחתי החוסה תחת חוק בתי המשפט לענייני משפחה ולו מסורה הסמכות. עוד נטען, כי גם אם הסמכות נתונה לבימ"ש אחר, הרי שזהו בימ"ש המחוזי שכן המחלוקת בין הצדדים הינה בעלות על הנכס וזהו הסעד העיקרי.

לטענת התובעת, לא מדובר בסכסוך אשר נובע מהקשר המשפחתי, אלא מהפרת הסכם שכירות. בנוסף, הנתבעת 2 אינה עונה להגדרת בן משפחה כאמור בחוק. עוד נטען, כי כלל אין מחלוקת בשאלת הבעלות וכל שמבוקש הוא סעד של פינוי לפי תקנה 81 לתקנות סדר דין האזרחי, תשע"ט-2018, אשר הסמכות לדון בו מסורה לבימ"ש השלום.

לאחר עיון בטענות הצדדים, סבורני כי נכונה טענת התובעת לפיה הנתבעת 2 אינה נכנסת בהגדרת "בן משפחתו" כעולה מחוק בתי המשפט לענייני משפחה, תשנ"ה-1955, ומשעה שכתב התביעה הוגש כנגד הנתבע 1 והנתבעת 2 גם כן, אזי אין מקום להגשת תביעה זו בבימ"ש למשפחה.

גם הטענה לפיה הסמכות מסורה לבימ"ש המחוזי, נדחית. כאמור, הסעד המבוקש בתביעה דנן הוא סעד של פינוי, אשר

מסור לסמכות בימ"ש זה בהתאם לסעיף 51א(3) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984.

בשל האמור, טענת הנתבעים להיעדר סמכות עניינית נדחית.

אשר לטענה לביטול פסק הדין מחמת הצדק:

לטענת הנתבעים, כתב התביעה הומצא לנתבע 1 אשר הינו פסול דין ומשכך לא בוצעה המצאה כדן. עוד נטען, כי רק בתחילת חודש אוקטובר 2022 נודע לנתבעת 2 על מסירת כתב התביעה לנתבע 1. כמו כן, לטענת הנתבעים, לא היה ברור מכתב התביעה כי מדובר בהליך של פינוי מושכר שמועד הגשת כתב הגנה בו, הינו 30 יום בלבד, והם סברו כי המועד להגשת כתב הגנה הינו 60 יום.

לטענת התובעת, בטרם הגשת התביעה נשלחה לנתבעים התראה, ואלו שלחו תשובה למכתב. עוד נטען, כי מיד לאחר קבלת ההתראה פנתה הנתבעת 2 לבית הדין השרעי בבקשה למנות אותה כאפוטרופוס על הנתבע 1 וזאת בכדי לעלות טענה של פסול דין. לטענת התובעת, השליח המציא את כתב התביעה בנוכחות שני הנתבעים ושניהם הבינו היטב כי מדובר בכתב תביעה לפינוי הנכס.

לאחר עיון בטענות הצדדים, סבורני כי הנתבעים קיבלו את כתב התביעה, גם אם באיחור. בנוסף, מתצהיר המוסר עולה כי המסירה בוצעה כששני הנתבעים היו בבית והנתבע 1 לקח את הכתב וסירב לחתום. משכך, אין מקום לביטול פסק הדין מחמת הצדק.

אשר לביטול פסק הדין מחמת שיקול דעת ביהמ"ש:

הנתבעים מעלים טענות הגנה שונות, בין היתר טענות לפיהן הם בעלי זכות הבעלות בנכס ולחילופין כי בידיהם רשות בלתי הדירה להחזיק בנכס ולהתגורר בו עד אחריות הימים. עוד נטען, כי חוזי השכירות מעולם לא נחתמו ע"י הנתבעים והחוזים מזויפים. בנוסף, נטען כי החתימות הושגו במרמה. לטענתם, הנתבע 1 פסול דין ולא הבין על מה הוא חותם. עוד נטען, כי החוזה נחתם לאחר שהתובעת הכניסה את הנתבע 1, לחדר, נעלה את הדלת והחתימה אותו על החוזה מתוך עושה, הטעייה, כפייה וכיוצ"ב.

לטענת התובעת, הנתבעים אינם בעלי הדירה ומעולם לא היו בעלי זכויות בדירה. הנתבעים שוכרים את הדירה בלבד. עוד נטען, כי גם אם הנתבע הוכרז פסול דין, הרי שזה נעשה בחודש מרץ 2022 בעוד חוזי השכירות נחתמו בשנת 2003, 2004 מדי שנה, עד לשנת 2013. לטענת התובעת, הנתבעים מעלים טענות סותרות.

לאור טענות ההגנה שראויות להתברר וזכות הגישה לערכאות, מורה על ביטול פסק הדין בכפוף להפקדה של ₪ 5,000 בקופת ביהמ"ש ע"י הנתבעים עד ליום 10.2.23.

לאחר מכן ובהתאם, תינתן החלטה בדבר המשך ניהול ההליך.

ניתנה היום, א' שבט תשפ"ג, 23 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.